

Déli verőfény

Németh István

Mint a verebésző macska, úgy osontak át a perzselő kopár udvaron. Talpukat sütötte a föld, szívük ott dobogott a torkukban, nem volt szabad bemenni a kertbe. A kertajtó kilincse magasan állt, Józsi Jucika fülébe súgta:

— Emelj fel.

Jucika megpróbálta.

— Nem bírlak. Olyan nehéz vagy, mint a sár — sepegte. — Emelj fel te engem.

— Te úgysem tudod kinyitni. Ehhez csak én értek. Tartsál rabló-létrát, majd úgy.

A lány összekulcsolta tenyerét, a fiú belelépett. Megkapaszkodott a lécben, átnyúlt a kerítésen, és egyetlen mozdulattal kikattintotta a zárat. Az egész udvar visszhangzott a kattanástól, nagyon megijedtek. Józsi leugrott, és mindketten egy hordó mögé bújtak. Ha most kijön valaki a házból, jaj lesz nekik! A hordó elviselhetetlen moslékszagot árasztott, nyüzsögtek rajta a legyek. Jucika úgy, guggolva, hátrább húzódott. Mikor Józsi odanézett, a félelemnél egy sokkal furcsább izgalom vett rajta erőt, melytől azonnal kiszáradt a torka: Jucikán a szoknya alatt nem volt semmi. Mindenről megfeledkezett, a félelemről is, meg a hintáról is, és úgy helyezkedett, hogy jobban lássa Jucikát. A lány észrevette, összekapta kicsi combját, térdre ereszkedett, s egészen odahajolt a fiú füléhez:

— Jönnek — súgta.

— Ki jön? — kérdezte Józsi majdnem hangosan. Révületében megfeledkezett a veszélyről.

— Senki, de majd jönnek, ha így hangoskodsز. Hát nem tudod, hogy csendben kell lennünk? Hogy tilosban járunk?

Jucikának most olyan fényes volt a szeme, mint a tükör, Józsi meglátta magát benne. Azt nézte, saját pufók, de gyöngyszemnyi mását, hol az egyik, hol a másik fényes ablakocskában.

— Nézz csak bele a szemembe — mondta száraz torokkal, az utolsó szót szinte már lenyelve.

A kislány mintha muslincát keresne benne, úgy fürkészte a fiú szemét.

— Mit látsz benne?

— Egyikben sincs semmi.

— Nézd meg jobban.

Jucika arca kigömbölyödött:

— Én vagyok benne!

— Ugye hogy! Én meg a tiédben. De olyan picike, picike vagyok, mint a mákszem.

— Én is.

Jucika grimaszokat vágott, kiöltötte nyelvét, mulatott magán, mint a tükör előtt. Aztán hirtelen elfintorította az orrát.

— Gyerünk innen, mert olyan bűdös ez a hordó, hogy elájulok.

Az udvaron senki se volt. A tyúkok a nagy hőség elől behúzódtak a görbe akácrönkök alá, Bundás a nagykapu csöppnyi hűvössében vetette el magát, a nap éppen delelőn állt, ilyenkor sehol sincs árnyék, csak a nagy diófa alatt.

Odasiettek a kinyitott kertajtóhoz, besurrantak rajta, s belülről egy téglával támasztották be.

A nagy diófa a kert végében állt. Itt most már bátrabban haladtak előre.

A kertnek most füllesztő kaporszaga volt, ezt egyikük sem szerette, nem szerették a kapormártást.

Úgy léptek a hatalmas diófa alá, mint a kellemesen hűvös szobába. Nyáron ilyen a tisztaszobák hűvössége, ahova szintén tilos a bejárat, akárcsak a kertbe.

Milyen jó volt most itt! Ez a hely már messze esik az udvartól, és a kert bokrai meg a fa földre hajló ágai eltakarják őket.

— Nahát, itt van a hinta! — mondta Józsi, s máris beleült.

— Meghajtsalak? — kérdezte a kislány sóvár szemmel, de azért kedveskedően, ha már nem őt engedte előbb beleülni Józsi.

— Tudom én magam is, idesüss!

Jucika megállt a hinta mellett, és elragadtatással nézte Józsi csodálatos ügyességét. Egy-kettő olyan magasra hajtotta fel magát, hogy már ő is fuldoklott a gyönyörűséges borzongástól. De hamar megúnta ezt az egyoldalú szórakozást, s kérte Józsi, hogy álljon le. Józsi úgy viselkedett, mintha süket volna, fíradhatatlanul röpködött fel-alá, mozgott az egész fa, nyikorgott a kötél.

Jucika leült a földre, háttal a hintának. Úgy tett, mintha pukka-dozna.

Akkor Józsi hirtelen lefékezett.

— Akarsz ráülni?

— Nem fontos — mondta Jucika.

— Gyere, odaadom.

Jucika már ott is termett.

Józsi a hintán maradt.

— Odaadom, hintázhatsz egész nap, de csak úgy, de csak úgy, ha előbb felemeled a... a szoknyádat.

Jucika gondolkodás nélkül cselekedett.

— Itt van, tessék.

Józsit ismét a félelemnél is furcsább izgalom fogta el, pontosan az, amit az előbb érzett a hordó mellett kuporogva.

— De most már add ide a hintát! — hallja Jucika sürgetését, s ez éppen olyan, mint amikor az anyja rászól: elég legyen már abból a pityizálásból — pedig ő nem is pityizál, hanem legjobb ízűt iszik.

— Még egy kicsit — mondja, de az utolsó szó már megbicsaklik a torkán.

— Előbb engedj hintázni.

— Előbb te... még egyszer...

Jucika nézi Józsit, vihog.

— Miért vagy olyan piros, mint a paprika?

— En? Piros?

— Nézd meg a szemem bogarában, milyen piros vagy.

Most Józsi csinál úgy, mintha muslincát keresne Jucika szemében.

— Képzeld, nem vagyok benne. Egyikben sem vagyok benne.

Jucika kíváncsian hajol Józsi szeméhez.

— En benne vagyok a tiédben. Mind a kettőben benne vagyok! — S már megint kerekre fújja az arcát, aztán kiölti kicsi, hegyes nyelvét, mint a tükör előtt.

Hogy, hogy nem, már Jucika ül a hintán, boldogan helyezkedik, jól megkapaszkodik a kötél két ágában.

— Meghajtsalak? — kérdezi Józsi kedveskedően, mégis aggódva, netán leszakadhat ez a rossz kőköttél Jucika alatt.

— Ugyan, azt hiszed, először ülök hintán — mondja Jucika büszkén, de úgy, hogy evvel tessék is Józsinak.

S már röppen is Jucika fel, fel, egészen a magasba, olyan könnyedén, mintha szárnya volna. Kurta szoknyácskája libben, majd pedig odatapad még majdnem — baba combjához.

De ezt Józsi már nem látja, csak az ütemesen nyikorgó kötelet hallja. Olyan ez a kötélyikorgás, mint a sírás vagy mint a leányvihogás, ő maga se tudja, nekihasalt itt a diófa alatt, kicsit arrébb a hintától, míg majdnem — buksi fejét szinte belefúrta a porhanyós, langyos, száraz földbe. Nem bánta, hogy poros, maszatos lesz az arca, nem is tudta, hogy sir.

